Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ LUCIEN DE CAVES

ΤΟ ΚΡΑΣΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΦΥΛΛΙΣ, ἐτῶν 17. ΡΟΓΗΡΟΣ, φίλος της, ἐτῶν 30. ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ, σύζυγός της, ἐτῶν 40.

(Στὴν ἐποχὴ Λουδοβίκου τοῦ Δεκάτου Ὀγδόου. Σὲ μιὰ τραπεζαρία ἐπιπλωμένη πολυτελῶς. Ἡ Φυλλὶς ἑτοιμάζει τὸ τραπέζι. Ὁ Ρογῆρος παρακολουθεῖ μὲ τὸ βλέμμα κάθε της κίνησι.)

ΦΥΛΛΙΣ.—Ὅλα τὰ πρόβλεψα, ἀγάπη μου. Ἔστειλα καὶ τὴν ὑπηρέτρια στὸ χωριό της γιὰ μερικὲς μέρες...

ΡΟΓΗΡΟΣ.—Ἔτσι λοιπόν, ἀγαπημένη μου, ἀπὸ ἀπόψε θὰ εἶσαι πειὰ δική μου ;

ΦΥΛΛΙΣ.—Δική σου, Ρογῆρε. Ὁ ἄντρας μου θὰ πάψη νὰ μᾶς ἐνοχλῆ. Τὸ δηλητήριο μὲ τὸ ὁποῖο θὰ τὸν ποτίσω, εἶνε πολὺ δυνατό. Θὰ πεθάνη ἀμέσως. Καὶ κανεὶς δὲ θὰ μάθη ποτὲ ἀπὸ τί πέθανε ὁ ἄρχοντας Φερνάνδος.

ΡΟΓΗΡΟΣ.—Ἀπὸ ποῦ τὸ προμηθεύτηκες αὐτὸ τὸ φοβερὸ δηλητήριο ;

ΦΥΛΛΙΣ.—Ἀπὸ ποῦ τὸ προμηθεύτηκα ; Μὰ τὸ ἔφτιασα μόνη μου, σύμφωνα μὲ τὶς ὁδηγίες μιᾶς γρηᾶς μάγισσας. Νὰ δῆς πῶς θὰ σκοτώση μέσα σὲ λίγες στιγμὲς τὸν ἄνθρωπο ποὺ μᾶς ἐνοχλεῖ, τὸν ἄντρα μου, τὸν τύραννό μας...

ΡΟΓΗΡΟΣ.—Δὲν ξέρω, ὡστόσο, ἀγάπη μου, γιατί τρέμω ἔτσι σὰν νἄχω κάποιο κακὸ προαίσθημα. Εἶσαι βέβαιη ὅτι ὁ Φερνάνδος δὲν ἀντελήφθη τίποτα ;

ΦΥΛΛΙΣ.—Τί ν' ἀντιληφθῆ ; Ὅτι θέλω νὰ τὸν δηλητηριάσω ; Μὴ γίνεσαι παιδί, καϋμένε Ρογῆρε... Δὲν μὲ βλέπεις ἐμένα πόσο εἶμαι ἥσυχη ; Κι' ἂν τρέμω, τρέμω ἀπὸ ἔρωτα κι' εὐτυχία.

ΡΟΓΗΡΟΣ.—Καὶ θὰ τοῦ ρίξης τὸ δηλητήριο μέσα στὸ κρασί του ;

ΦΥΛΛΙΣ.—Ναί. Σὲ λίγο θἄρθη. Τοῦ ἔχω πεῖ ὅτι σ' ἔχω καλέσει νὰ δειπνήσης ἀπόψε μαζύ μας, κι' ἔτσι δὲν θὰ παραξενευτῆ ἂν σὲ δεῖ ἐδῶ. ***(Βγάζει ἕνα χαρτάκι ἀπὸ τὸ στῆθος της, τὸ ἀνοίγει, καὶ ρίχνει μέσα ἀπ' αὐτὸ μιὰ ἄσπρη σκόνη σ' ἕνα ποτῆρι τοῦ κρασιοῦ.)***

ΡΟΓΗΡΟΣ, ***(ταραγμένος)***.—Εἶνε φοβερὸ πρᾶγμα ὁ θάνατος.

ΦΥΛΛΙΣ.—Ρογῆρε, γιατί δειλιάζεις τὴν τελευταία στιγμή ; Δὲν εἴχαμε συμφωνήσει καὶ οἱ δύο μας νὰ ξεκάνουμε τὸ Φερνάνδο ; Δὲν μ' ἀγαπᾶς λοιπόν ; Δὲν μὲ θέλεις δική σου ; Δὲν θέλεις νὰ μὲ ἀποκτήσης μὲ κάθε θυσία ;

(Πηγαίνει κοντά του καὶ τὸν ἀγκαλιάζει).

ΡΟΓΗΡΟΣ, ***(συγκινημένος)***. — Θεέ μου !... Πῶς εὐωδιάζουν τὰ μαλλιά σου !... Καὶ τὰ χέρια σου πόσο εἶνε ἁπαλά ! Πόσο γλυκὸ εἶνε τὸ ἀγκάλιασμά τους ! Γιὰ σένα, ναί, δέχομαι νὰ γίνω καὶ φονιᾶς !... Ἐγώ... ἐγὼ θὰ δώσω τὸ δηλητηριασμένο κρασὶ στὸ Φερνάνδο...

ΦΥΛΛΙΣ.—Ὄχι. Θὰ τοῦ τὸ δώσω ἐγώ. Ἂν τοῦ τὸ προσφέρεις ἐσύ, μπορεῖ νὰ ὑποπτευθῆ. Μὰ γρήγορα, φύγε μακρυά μου. Ἀκούω βήματα. Ἔρχεται !...

(Μπαίνει ὁ Φερνάνδος.)

ΦΥΛΛΙΣ.—Καλησπέρα, Φερνάνδε.

ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.—Μήπως ἀργησα ; Ἄ, ἐδῶ εἶνε ὁ καλός μας φίλος, ὁ Ρογῆρος ; Εἶμαι εὐτυχισμένος ποὺ σὲ βλέπω στὸ σπίτι μου ἀπόψε, Ρογῆρε. Μὰ γιατί εἶσαι ἔτσι χλωμὸς καὶ δὲν μιλᾶς καθόλου ; Μήπως εἶσαι ἀδιάθετος ;

ΦΥΛΛΙΣ.—Μοῦ εἶπε μόλις ἦρθε ὅτι εἶνε λίγο κουρασμένος.

ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.—Γιατί ;

ΦΥΛΛΙΣ.—Ἦταν χτὲς τὸ βράδυ σὲ κάποιο χορὸ καὶ χόρευε ὥς τὸ πρωΐ.

ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.—Ἔτσι εἶνε οἱ ὡραῖοι καὶ νέοι κύριοι. Εἶνε περιζήτητοι ὡς χορευταί. Κι' ἐγὼ ἤμουν ἕνας καλὸς χορευτὴς στὰ νειάτα μου. Μὰ τώρα πειὰ δὲν ἀξίζω τίποτα. Ὡστόσο, εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος ἀπόψε ποὺ θὰ δειπνήσω μὲ τὴν ἀγαπημένη μου γυναικοῦλα καὶ τὸ χαριτωμένο φίλο της... τὸ φίλο μου ἤθελα νὰ πῶ.

ΦΥΛΛΙΣ, ***(περαγμένη)***.—Λοιπὸν ἐλᾶτε στὸ τραπέζι. Φερνάνδε, κάθησε ἐδῶ. Κι' ἐσεῖς, κύριε Ρογῆρε, καθῆστε ἐκεῖ. ***(Κάθονται στὸ τραπέζι.)***

ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.—Ὡραῖα !... Καθὼς βλέπω, ἀγάπη μου, ἔχεις γεμίσει κιόλας τὰ ποτήρια μὲ κρασί. ***(Παίρνει τὸ ποτῆρι του καὶ τὸ ὑψώνει στὸ φῶς.)*** Τί ὡραῖο κρασί ! Εἶνε κόκκινο καὶ ἀγνὸ σὰν τὰ χείλη σου, Φυλλίς. Πρὶν πιῶ ἐγὼ ἀπ' αὐτὸ τὸ ὑπέροχο κρασί, πιὲς ἐσὺ σὲ παρακαλῶ, ἀγάπη μου, λίγο. Δρόσισέ το, εὐωδίασέ το μὲ τὰ χείλη σου.

ΦΥΛΛΙΣ, ***(χλωμιάζοντας)***.—Ὄχι δά... Θὰ πιῶ ἀπὸ τὸ δικό μου ποτῆρι.

ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.—Ὄχι. Θέλω νὰ πιῆς ἀπ' αὐτὸ τὸ ποτῆρι. Θέλω νὰ βρέξης τὰ χείλη σου στὸ κρασί μου, πρὶν τὸ πιῶ...

ΦΥΛΛΙΣ.—Ὄχι, Φερνάνδε, ὄχι.

ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.—Μὴ χειρότερα ! Ἔτσι ποὺ κάνεις, εἶνε σὰν νὰ φοβᾶσαι νὰ πιῆς ἀπ' αὐτὸ τὸ ποτῆρι. Σὰν νὰ εἶνε δηλητηριασμένο αὐτὸ τὸ κρασί. Χά !... Χά !... Ἐμπρὸς λοιπόν, πιές.

(Ἡ Φυλλὶς γυρίζει καὶ κυττάζει ἀπελπισμένα τὸ Ρογῆρο. Ἐκεῖνος εἶνε κατάχλωμος καὶ ἔχει τὰ μάτια του χαμηλωμένα.)

ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.—Πιὲ λοιπόν, Φυλλίς. ***(Χύνει διὰ τῆς βίας κρασὶ στὸ στόμα τῆς γυναίκας του.)*** Ὡραῖα !... Φτάνει τόσο... Ἔπιες ἀρκετό... Τώρα θὰ πιῆς κι' ἐσύ, Ρογῆρε, ἀπὸ τὸ ἴδιο ποτῆρι. Εἶσαι φίλος μας. Δὲν πρέπει ν' ἀρνηθῆς τὴ χάρι ποὺ σοῦ ζητῶ.

ΡΟΓΗΡΟΣ.—Ὤ, ὄχι... ὄχι.... Δὲν θὰ πιῶ. Γιατί νὰ πιῶ ;

ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.—Μὰ γιατί δὲν θέλεις νὰ πιῆς, Ρογῆρε ; Ἐγὼ θέλω νὰ πιοῦμε καὶ οἱ τρεῖς ἀπόψε ἀπὸ τὸ ἴδιο ποτῆρι. Εἴμαστε τόσο ἀγαπημένοι καὶ οἱ τρεῖς !... Ἐμπρός, πιέ...

(Ἡ Φυλλὶς ἀρχίζει νὰ τρέμη καὶ ν' ἀγωνιᾶ. Ὁ Ρογῆρος θέλει νὰ φύγη, μὰ ὁ Φερνάνδος τὸν ἐμποδίζει.)

ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.—Ὄχι, ὄχι δὲ θὰ φύγης, φίλε μου. ***(Τὸν κρατάει σφιχτά.)*** Στάσου δά... Γιατί δὲν θέλεις νὰ πιῆς ἀπὸ τὸ κρασὶ ποὺ ἔπιε ἡ ἀγαπημένη σου ; Δὲν τὴν ἀγαπᾶς λοιπὸν πειὰ τὴ Φυλλίδα ; Δὲν θέλεις νὰ πεθάνης μαζύ της ; Κύτταξέ την... Πεθαίνει !... Θὰ τὴν ἀφήσης νὰ φύγη μόνη της στὸν ἄλλο κόσμο ; ***(Γελάει σαρκαστικά.)***

ΡΟΓΗΡΟΣ.—Ἔλεος !

ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ. —Ἄνανδρε !... ***(Τὸν κρατάει πάντα δυνατά.)*** Ἔ, Φυλλίς, ἀκοῦς ; Ὁ Ρογῆρος ὁ ἀγαπημένος σου, δὲν θέλει νὰ πεθάνη μαζύ σου, θέλει νὰ ξεφύγη, ζητάει ἔλεος... Ἀκοῦς, Φυλλίς ; Μὰ τὸν κρατῶ. Κι' ἔχω κλειδώσει τὴν ἐξώπορτα. Δὲν μπορεῖ νὰ φύγη... Ἀκοῦς ;

ΦΥΛΛΙΣ, ***(μὲ φωνὴ πνιγμένη)***.—Ἀκούω... Θεέ μου !... Θεέ μου !...

ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.—Αὐτὴ ἦταν ἡ ἀγάπη του, Φυλλίς. Τόσο σ' ἀγαποῦσε.

ΡΟΓΗΡΟΣ.—Εἶσαι τρελλός !...

ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ, ***(κυττάζοντάς τον ἄγρια.)***. Ἔτσι λοιπόν, θέλατε νὰ μὲ ξεκάνετε ἀπόψε. Τὰ ἤξερα ὅλα ὅμως. Πλήρωσα τὴ μάγισσα καὶ μοῦ τὰ μαρτύρησε ὅλα. Σὲ παραμόνευμα, ἀγαπημένη μου, ὅταν ἔφτιανες τὸ δηλητήριο. Εἶχα λάβει τὰ μέτρα μου...

ΦΥΛΛΙΣ.—Φερνάνδε... συχώρεσέ με... Συχώρεσέ με... Πεθαίνω !...

ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ, ***(ὁρμᾶ ἐναντίον τοῦ Ρογήρου καὶ τὸν ἀναγκάζει νὰ πιῆ διὰ τῆς βίας κρασί).***—Ἔτσι, ὡραῖα ! Ἄ, ὄχι δά... Δὲν θὰ τὸ φτύσης. Θὰ τὸ καταπῆς. Πιέ το... Ἔτσι μπράβο !... Ὡραῖα !...

ΡΟΓΗΡΟΣ, ***(ἀγωνιῶντας)***.— Ἔλεος !... ***(Πέφτει κάτω).***—Ἔλεος !...

ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.—Χά !... Χά !... Ἔλεος. Ζητᾶς ἔλεος ἀπὸ μένα ποὺ θέλησες νὰ μὲ σκοτώσης ;

ΡΟΓΗΡΟΣ, ***(μὲ φωνὴ πνιγμένη)***.—Βοήθεια ! Δὲν θέλω... Δὲν θέλω νὰ πεθάνω !...

ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.— Τὸν ἀκοῦς, Φυλλίς ; Εἶνε ἕνας ἄνανδρος ὁ φίλος σου. Ἐνῶ ἐσὺ στάθηκες τόσο πιὸ γενναία !

(Ἡ Φυλλὶς δὲ σαλεύει πειά).

ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.—Φυλλίς !... Δὲν ἀκοῦς ; Δὲν ἀκοῦς πειά, ἀγάπη μου ; Πέθανε !... Πέθανε !...

ΡΟΓΗΡΟΣ.— Πεθαίνω !... Σβύνω !...

ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.— Πέθανε, ἀχρεῖε !... Ἄνανδρε !... Μὰ κι' ἐγὼ τί θὰ γίνω τώρα ; Τί μοῦ μένει πειὰ στὸν κόσμο ; Ἡ ἀγαπημένη μου δὲν ζεῖ πειά... Κι' ὁ φίλος μου, ὁ πιστός μου φίλος, μὲ πρόδινε κι' αὐτός... Θεέ μου, συχώρεσέ με γιὰ ὅ,τι ἔκαμα. Φάντκα σκληρός, μὰ ἔτσι ἔπρεπε. Καὶ τώρα, χαῖρε ζωή !... ***(Πίνει τὸ κρασὶ ποὺ ἔμεινε στὸ ποτῆρι).***—Τί γλυκὸ κρασί !... Τὸ εἶχε ἑτοιμάσει γιὰ μένα ἡ ἀγαπημένη μου... Τὸ εἶχε ἑτοιμάσει μὲ τὰ ὡραῖα, λευκά της χέρια... Μὲ τὰ πάναγνά της χέρια... Τί ὡραῖα !... Τί γλυκειὰ μέθη !.. Μὰ ποῦ εἶσαι, Φυλλίς ; Δὲν μ' ἀκοῦς, μικροῦλα μου ;... Δός μου τὸ χέρι σου, Φυλλίς... Εἶνε σκοτεινὰ καὶ δὲν βλέπω... Ἔλα μαζύ μου... Ἔλα, ψυχή μου... Ξέρεις πόσο σ' ἀγαπῶ... Ἔλα... Μ' ἀγαπᾶς τώρα, Φυλλίς, δὲν εἶνε ἔτσι ;... Τώρα κατάλαβες... Τώρα εἶδες τὴν ἀλήθεια... Τὴν εἶδες τὴν τελευταία στιγμή, Φυλλίς. Ἄχ, Φυλλίς, Φυλλίς, μπορεῖς νὰ ξελογιάσης καὶ τοὺς ἀγγέλους ἀκόμα τοῦ Παραδείσου μὲ τὴν ὠμορφιά σου... Μὰ ὄχι, ὄχι. Θὰ μοῦ εἶσαι πειὰ πιστὴ ἐκεῖ πάνω, στοὺς οὐρανούς... Καὶ θὰ πάνω χωρὶς καμμιὰ ὑποψία ὅποιο ποτὸ μοῦ δίνεις ἐσύ, Φυλλίς... ***(Πεθαίνει).***

ΦΥΛΛΙΣ.— Τὸ δηλητήριο μὲ τὸ ὁποῖο θὰ τὸν ποτίσω, εἶνε πολὺ δυνατό...